

Leif Dernevik

Moving Big Band i Indien 2020

Dagboksanteckningar

Till mina medmusiker, som var med på resan, till dem som väntade på oss hemma och till andra intresserade.

Bilderna har oftast tagits av författaren. Om fotografen är någon annan anges detta.

Moving Big Band (MBB) har anor ända från 1976 då spelsugna personer som gått Lennart Wallins musikskola slog sig ihop i ett storband. Från 1980 hette pianisten Donald Roberts, en thoraxkirurg på Sahlgrenska Sjukhuset med sina rötter i Indien. Under åren har han behållit kontakterna med hemlandet. En resa till Indien har kommit på tal, men mest verkat som en avlägsen dröm. I september 2007 gjorde dock bandet en resa till London, inbjudna av en indisk församling och med vissa ekonomiska bidrag från en fond. Vi tillbringade några dagar där och spelade bl a på Barbican Centre i deras fina St Giles Church, där BBC brukar göra inspelningar. Vi hade en fantastisk trombonsektion bestående av tre professionella trombonister och så undertecknad på tredje trombon. Jag njöt av varje sekund av musik. Vår förste trombonist, Heinz Pechman, spelade Amazing Grace från läktaren, ackompanjerad av Donald Roberts. Vi hade med oss klassiskt bildade musiker med fioler, horn, fagott och flera flöjter. Tillsammans bildade vi "Sahlgrenska Concert Band". Det var vår dåvarande ledare, Olof Jönbrink, som rekryterat dessa klassiska musiker. Den stora orkestern spelade Serenad av Dag Wirén, samt Vellore forever med kör. En version av Silver and Blue hade komponerats av Donald Roberts till en befintlig text. Våra värdar på platsen var "Vellore friends and Alumni"

Så blev det äntligen dags för Indien 2017. Vi inbjöds till ett kulturutbyte med temat *East meets West*. Vår närmaste samarbetspartner var en musikskola i Bangalore. Som sångerskor hade vi Lisbeth Kilander och Ellinor Lennermo. Vi gav en mängd konserter och fick själva höra på indisk musik. Vi hade också ett framträdande i universitetsstaden Vellore, där Donald själv studerat till läkare. Många av hans gamla kurskamrater var där, och det var många tal som

handlade om Donald. Även denna gång hade vi med oss musiker inriktade på klassisk musik, nämligen Göteborgs Salongsorkester under ledning av Lennart Olsson. Den blev förstärkt med hela MBB:s trombonsektion.

Tanken på att återigen åka till Indien föddes under hösten 2019. MBB skulle alltså än en gång göra skäl för sitt namn. Tack vare Donald Roberts och alla hans kontakter i hemlandet har planerna kunnat förverkligas, efter mycket planeringsarbete och många telefonsamtal.

En organisation i universitetsstaden Vellore, där Donald utbildats, vid namn *Vellore Alumni* har en fond för att hjälpa utsatta läkare. Fonden kallas *Alumni Distress Fund, ADF*. Vellore Alumni har varit en central samarbetspartner för att ordna inkvartering, transporter och konsertlokaler i de tre stora städer som MBB skulle besöka: Chennai (tidigare Madras), Vellore och Bangalore. Som förberedelse för resan uppkom idén att vi skulle försöka ge stödkonserter på hemmaplan, och därmed samla in pengar till Indien via *Vellore Alumni* och deras *Distress Fund*. Behållningen skulle gå till att stötta de läkare som jobbade långt ute på den indiska landsbygden, många gånger under primitiva förhållanden. Om läkarna själva skulle drabbas av sjukdom, "distress", så skulle pengarna underlätta att skaffa vikarier, eller annan hjälp. Jag fick i uppdrag att skriva en pressrelease. Det gjorde jag och den fick det fantasifulla namnet *Svängig jazz hjälper mot sjukdomar i Indien*. Jag skickade den till alla lokaltidningar i vår region i hopp om att någon skulle publicera den, och att det kanske skulle leda till att vi fick göra någon välgörenhetskonsert. Det blev en flop genom att inte en enda tidning visade något intresse. Jag fick dock ett halvt löfte om en konsert i Askims kyrka, men den blev inte av före resan.

Donald har skaffat oss sponsring genom Drottningens av England fond, liksom förra gången, och därvid fått hjälp av

sin syster Shirley, och dessa pengar har hjälpt oss att finansiera transport av vissa tyngre instrument och även betalat en uppsättning med två nya orkesterskjortor som Hans Hall har spårat upp, och som vi, efter livliga diskussioner, beslutade att köpa in vid ett ledningsgruppsmöte. Det har krävts många kontakter och många telefonsamtal till Indien också för att försäkra oss om att nödvändig utrustning skulle finnas på plats vid alla spelplatser, och att transporter av bandet skulle fungera. Vi har inte haft några utgifter för inkvartering och transporter, och de flesta måltiderna har vi också blivit bjudna på.

Att bestämma sig för flygbolag var inte helt lätt, men i det avseendet har Björn Sund, som är ekonom och mycket resvan, varit till stor hjälp. Vi valde slutligen resebyrån Ticket och flygbolaget British Airways.

På hösten hade vi en konsert i Bollebygd framför oss, och vid denna konsert talade jag och Donald lite grann om vårt Indienprojekt, och jag satte upp ett anslag med mitt telefonnummer för dem som ville lämna ett bidrag via Swish. Vi fick in 1900 kronor vid konserten. Dessa pengar växlade jag in i engelska pund, och jag lade personligen till lite pengar för att det skulle bli ett jämt och bra belopp i pund. Det blev 160 pund i ett kuvert som Donald och jag överlämnade i Vellore till en representant för Alumni. Vi har fått kvitto på beloppet som vår kassör tagit hand om.

Planering av det musikaliska gjordes av Lennart Olsson. Vi fick pärmar för noter, batteribelysningar, och musikval gjordes av honom. ABBA var mycket kända i Indien, och vi fick förfrågan om vi kunde spela lite av deras musik, så vi skaffade två stycken ABBA-potpurrier. Som sångerskor anlätades opera- och jazzsångerskan Heléne Jonsson, Anna Maria Särnhult samt Ellinor Lennermo. En intressant detalj i sammanhanget är att Heléne är dotter till jazztrumpetaren Enar Jonsson, som en gång var ledare för vårt storband. Hans Hall blev också anlita som sångare. Det visade sig att vår förste trombonist, Lars Sjöstrand också stämde upp med

sång. Alla ordinarie medlemmar av Moving Big Band var inte beredda att följa med till Indien, så vi fick anskaffa mycket duktiga vikarier och bildade Indienversionen av MBB. Denna gång skulle storbandet åka utan att ha extramusiker med.

Vi skulle flyga via London till Chennai och ge konserter där, kanske bada i havet eller åtminstone få se det. Sedan skulle vi ta oss med buss till Vellore, där vi skulle stanna några dagar och sedan med buss igen åka vidare till Bangalore. Efter konserter och sightseeing skulle vi sedan flyga hem från Bangalore via London, många erfarenheter rikare.

Medlemmar i Indientruppen:

Sångavdelningen: Heléne Jonsson, Anna - Maria Särnhult, Ellinor Lennermo, Hans Hall och Lars Sjöstrand.

Violin: Heléne Jonsson

Trumpet: Ralf Lorentzon, Göran Hagelin, Eje Åhlander, Einar Persson.

Trombon: Lars Sjöstrand, PO Wallner, Leif Dernevik, Jan Lindahl.

Saxofon: Lennart Olsson, Per Svensson altsaxar, Peter Hallgren och Thomas Rådberg tenorsaxar, Rolf Dotevall barytonsaxofon.

Klarinett: Karin Jansson

Komp: Donald Roberts piano, Sven Jansson bas, Björn Sund trummor, Hans Hall gitarr.

Medföljande personer utanför orkestern:

László Balázs fotodokumentation.

Sven Jansson dokumenterar också flitigt, se bilder på photos.app.goo.gl/yWbGVD2fn6ikT8hj9

Anhöriga:

Anita till Lars S

Robert till Heléne

Karin till Sven. Karin blev senare även orkestermedlem i trumpetsektionen, där hon fyllde ut genom att spela en trumpetstämma på klarinett.

Förberedelser

För att komma in i Indien behövs visum, och det kan man söka via Internet. Att fylla i en blankett digitalt borde inte vara något som helst problem, men på siten *indianvisaonline.in* hakar det upp sig på de mest oväntade sätt. Denna gång gick det dock lättare än för tre år sedan. När man hade fyllt i allt, inklusive en porträttbild och kopia på passet, tog det bara ett dygn innan man fick ett mail att visum var "granted". Man uppmanades att gå in på siten en gång till och bekräfta att man fått visum, och vips så får man ut ett dokument med sitt eget porträtt i färg och streckkod. Detta kan man nu skriva ut och därmed vara stolt visuminnehavare. Det är inte självklart hur man gör, men eftersom vi hjälpte varandra gick det bra till slut.

Resan börjar på torsdag 6/2

Det stora äventyret började på torsdagsmorgonen den 6/2, då vi alla strålade samman på Landvetter vid niotiden. Vi lyckades checka in och få iväg vårt bagage på bandet och komma in i avgångshallen, men sedan gick allt åt skogen! Genom individuella mail från British Airways blev vi förvarnade om att vår flight var försenad. Att vi skulle missa anslutningsflyget till Chennai kunde vi lätt räkna ut. Enda trösten var att det hade varit dåligt väder över London, och om även flyget till Chennai var försenat, kanske vi hade en chans. Vi blev sittande vid vår gate och fick oss något till livs och umgicks. Det var rätt trevligt, även om det hade varit ännu trevligare att komma iväg som planerat. Vi fick en liten värdecheck på 70 kronor som tröst, och den räckte nästan till ett glas öl.

Vårt plan hade blivit försenat av ett sjukdomsfall ombord. Man hade fått landa igen i London och lasta av personen, och sedan börja om. Vilken lättnad det ändå var att få gå ombord på planet när det äntligen kom! Det kändes bra att åtminstone få komma någonstans. Men planet stod en lång stund stilla på plattan och väntade på starttillstånd. Sedan hade vi en trevlig flygtur i fint väder till Heathrow. Jag tyckte mig känna igen ön Anholt från luften, och när vi kom in över England såg jag mängder av vindkraftverk i vattnet. Nästa bakslag var att vi inte fick landa direkt utan tvingades cirkla runt i luften i 55 minuter. Nu hade vårt anslutningsflyg gått utan oss!

Desillusionerade gick vi in i ankomsthallen och försökte leta upp någon som kunde hjälpa oss. En tjänsteman tog sig an oss och försökte boka om oss på något sätt. Det kanske inte skulle gå att få iväg hela gruppen tillsammans, utan det kunde bli så att olika små grupper skulle få åka med olika flyg till vårt mål. Vi blev bokstavligen ställda mot väggen. Vi stod alla samlade mot en vit vägg för att tjänstemannen och hans hjälpreda skulle ha koll på oss. Efter mycket om och men verkade det ändå, som om vi alla skulle bli inbokade tillsammans, men tyvärr med kurs på Dehli, där vi skulle bli tvungna att byta plan igen. Vi skulle avresa nästa dag, och nu ordnades inkvartering på hotell åt oss, och vi fick vouchers för flygbuss och hotell. Ellinor fick ett riktigt skrämskott, hon hade förlorat eller glömt passet på planet från Göteborg, men en personal skickades iväg för att leta efter det, och hon fick det som väl var tillbaka. Vårt bagage blev vi tvungna att hämta ut och dra med oss till hotellet. De flesta fick sina saker omgående, men ett par av oss, som hade stort specialbagage, fick vänta i flera timmar innan våra saker hittades. Jag och min trombonkompis Jan L hade en stor transportlåda av metall med plats för två tromboner. Den hade han lånat av en professionell trombonist, och det var den som jag fick vänta på. Jag hade också en stor